

jeg henstille til den højtærede Minister at give os Oplysning om, hvorledes Sagen laa, da Nationalbankens Tilbud blev afgivet den 22. Januar og endeligt godkendt ved Generalforsamlingen i Aarhus den 20. Marts.

Disse Oplysninger er nemlig nu blevet nødvendige, dels fordi Direktionen paa- staar, at Nationalbanken, og altsaa ogsaa Bankinspektøren, i Slutningen af Februar vidste, at der skulde udbetales 15¼ Million inden Udgangen af Maj Maaned — thi hvis det er rigtigt, er Rekonstruktionsforsøget paa de daværende Tidspunkter endnu mere uforsvarligt —, dels fordi den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale siger, at den Tabsopgørelse, som den sidste Revision naaede til, var „endnu daarligere“ end det Resultat, man nogle Maaneder i Forvejen havde ment at kunne opføre. Altsaa, „endnu daarligere“. Man kan dog ikke bruge den Udtryksform, Offentligheden kan i alt Fald ikke forstaa den, naar der ifølge de for Offentligheden foreliggende Oplysninger var en Forskel paa 10½ Mill. Kr. og saa yderligere Forbehold overfor visse Engagementer. „Endnu daarligere“ kan i denne Forbindelse ikke sigte til et Tab paa yderligere 10½ Million.

Jeg skal derfor henstille til den højtærede Statsminister at oplyse, hvilke Oplysninger han, eventuelt Bankinspektøren, havde om Bankens Tab paa det Tidspunkt, da Hjælpeaktionen med de 8 Millioner blev sanktioneret af Ministeren. Hvilke Oplysninger om Bankens Tab havde den højtærede Minister, eventuelt Bankinspektøren, i Tiden mellem dette Tidspunkt og Generalforsamlingen i Aarhus den 20. Marts, hvor Hjælpeaktionen blev endeligt ordnet? Og for det tredje: hvad vidste den højtærede Minister eller Bankinspektøren paa de anførte Tidspunkter dels om Bankens Likviditet, dels om Størrelsen af de Beløb, der var opsagt til Udbetaling og til Overskuds- betaling? Oplysninger herom er nødvendige, for at Offentligheden i det hele taget kan forstaa hele Sagen, og jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister vil give os disse Oplysninger, eventuelt i Udvalget.

Jeg gentager min Tak til den højtærede Erhvervsminister for hans Forelæggelsestale, som var rent saglig. Der er kun et enkelt Punkt, jeg maa klargøre, da det kan misforstaaes. Den højtærede Minister siger: „Da jeg, formentlig ogsaa her i Overstemmelse med Lovgivningen, paa *Bankens Forespørgsel* erklærede, at vi lige saa lidt overfor denne Bank som overfor den, der brød sammen et Aar forud, kunde tænke os at yde nogen Art af Statsgaranti“ . . .

o. s. v. (*Erhvervsministeren* [Stauning]: Nationalbankens skal der staa!). Altsaa, den højtærede Minister siger her: paa Bankens Forespørgsel. Jeg er ganske klar over, at den højtærede Minister ikke lægger noget ind i dette, thi Forholdet var jo det, at vi fra Bestyrelsens Side ikke havde søgt om Statsgaranti, og at jeg forud havde meddelt den højtærede Minister, at jeg gik ud fra som givet, at hele Bestyrelsen ikke vilde søge derom, i alt Fald var min Stilling klar, og at jeg for Resten ligeledes gik ud fra, at ogsaa den højtærede Minister hverken vilde eller kunde, og det var den højtærede Minister og jeg enige om. Der er altsaa ikke fra vor Side søgt om Statsgaranti. Det staar der heller ikke direkte, men jeg siger det blot for yderligere at pointere det rette Forhold.

Af den ærede Ordførers (Hans Nielsen) Udtalelser er der forskellige Punkter, jeg kort skal udtale mig om. For det første hans skarpe Kritik af Mejerierne med Hensyn til, om de skulde betale eller ikke betale. Den ærede Ordfører udtalte som min Anskuelse, at Mejerierne ikke kunde dømmes. Jeg ved egentlig ikke, hvorfra den ærede Ordfører har dette som min Anskuelse. Det, der offentlig er udtalt af mig, er, at vi kom meget let over Spørgsmaalet; thi for det første havde Generalforsamlingen i Aarhus opfordret os til ikke at gaa den Vej, og for det andet, selv om Generalforsamlingen havde sagt, at vi skulde gaa den Vej, saa var de Oplysninger, vi fik den 11. April, af en saadan Art, at vi havde været tvunget til at søge Forlig alligevel. Hvad er da min Mening om dette Spørgsmaal, siger den ærede Ordfører. Jeg er i Tvivl om, hvorvidt Fællesorganisationen kan dømmes. Jeg er meget stærkt i Tvivl. Jeg kunde tænke mig en Divergens der mellem Landsretten og Højesteret. Men det har ikke noget at sige, thi paa et Punkt tror jeg ikke paa Domfældelse, nemlig med Hensyn til Fællesrepræsentationens Ret til at paalægge de enkelte Mejerier dette Ansvar, og hvis den Sag ikke kan føres igennem, kan det jo ikke hjælpe med den første Sag.

Naar den ærede Ordfører er saa kraftig i sin Kritik, synes jeg, han ogsaa skulde have sagt, hvad der tjente til Mejeriernes Undskyldning. Han skulde have fremhævet med stor Styrke, at Mejerierne paa mange forskellige Steder i Landet havde protesteret imod overhovedet at være med til disse Foretagender, protesteret paa alle de Steder, hvor de kunde komme til, og at Førerne, da de spurgte dem: Er vi bundet? havde svaret: Nej, det er I ikke. Det maa